

Recensie 'Hamrahi'

Door Han Groen

Via Barathpur rijden we langs de heerlijk geurende bloemenvelden langzaam de woestijn in, richting Jaipur. Op aanraden van een Engelse freak slaan we af bij het dorpje Balaij. Hier staat een hindoeïstische exorcismetempel. De sfeer is bizar in deze combinatie van een folterkelder en een krankzinnigengesticht uit de late middeleeuwen.

Met dergelijke aan Pé Hawinkels refererende zinnen, schreef Hans Dupont – ook Heerlenaar en ook blijkbaar om academische opleidingsredenen na zijn eindexamen op het enige gymnasium in de stad naar 'het Noorden' getrokken – een boek over zijn reiserivaringen.

De bundel omvat twintig op zichzelf staande vertellingen, die in een soms wat strakke, dan weer meer Bourgondische bewoording over zijn belevenissen in India, Leiden, Zuid-Amerika, Chicago en wellicht ook Heerlen vertellen. Eigen reisfoto's, vaak bewerkt, complementeren de tekst.

Het meest voorkomende manco aan reisverhalen is snel irriterende eigenbeleving van de auteur: lezer, u dient mooi te vinden wat ik mooi vind. Dupont weet dat gevoel goed te vermijden. Of dat komt door afstand tot het onderwerp of omdat de verhalen niet in chronologische reisbeschrijvingen zijn, mag de lezer uitmaken. Feit is dat ieder verhaal uitdaagt om te gaan lezen en ook uit te lezen.

Dupont is een goed verteller uit de Woodstockgeneratie. Enige bekendheid met hiking, backpacking en het bijbehorende jargon is handig, maar ook zonder kan de lezer goed met Dupont meereizen.

De referenties aan Heerlen (het beroemde Bijsmans en beruchte Le Barock) geven het boek zeker voor de 'iets oudere Heerlense jeugd' een mooie couleur locale tegen een cosmopolitisch decor.

Een bijzondere opmerking verdient de fraaie grafische vormgeving van het boek door Leon van Dorp: opvallend rustig en door de omslagfoto tegelijk refererend aan de soms hectische inhoud.

Han Groen (mei 2010)

De Heerlense jurist en literator Han Groen recenseert al geruime tijd boeken en media voor o.a. NBD-Biblion.